

Zárójeles vers

(Ahogy jó hírt hoznak rendületlen.
Ahogy szorgosan beléd petéznek.
Ahogy vérszaga van szűzbeszédnek.
Ahogy hullaszaga az egésznek.)

Ahogy biflázva gyakorlatoznak.
Ahogy gyúrnának gyurmának, kőnek.
Ahogy ebből–éliünk–megcéloznak.
Ahogy szeretettel fejbe lönek.)

Negatív úrtest

Nem fogadkozott, szavát adta kurtán,
a nyílt bemutatkozáshoz készen állt –
start!, s kékellő láng csapott ki ülepén,
alighogy el nem szállt Lajoska bátyám.

Mit művelt, számomra lenyűgöző volt.
Most én. Naná: a lukam összeégett,
láng sehol, csak fejem kékült. Sejtettem
akkor, nem is lett belőlem úrhajó.

Negró szonettje

Tetején szögesdrót feszült és nyűbetetlen kárpit,
vasvilla, megvakult kés, gépszív, ráspoly, ágyucső,
növekvő dühvel mindhiába szóttünk belé bármit,
a torz kerítés tövéből kiforrt a bárgyu kő,

a csipkés drót fölött, mint vágytelt hullám, áttaréjlott
s már pontként ugatta; nincs oly bűn, mi el nem évül.
Éhén sodródott vissza, bármily édes volt a légyott,
és a húst is elfogadta, húsége jeléül.

Nyakában lánc és orvos, így szökött meg. Mégse morgott,
arcomba nyalva szikrázó hálánk előlegét –
másnap megöltük. Szép halálán huncutul vigyorgott.

Tiportam földjét, át ne törjön veszett lázadása,
„jól van, jövünk mi is utánad”, bűtöttem bevét.
Égette talpam elhátatlan kéjeinek ára.